

Р Е Ш Е Н И Е

№ 12

гр. ***, 20 януари 2014 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд – ***, в публично заседание проведено на осми януари през две хиляди и четиринадесета година, в състав:

СЪДИЯ: ИГНАТ ГЕОРГИЕВ

при секретаря Т.М., като разглежда докладваното от съдията административно дело № 843 по описа на съда за 2013 година, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по повод жалба на С.А.Г., в качеството ѝ на управител на етажна собственост в гр. ***, ул. ***, ***, ***, против Решение на Междуведомствената комисия за възстановяване и подпомагане към Министерски съвет (МКВПМС) на Република България, взето по протокол № 1 от 11.02.2013 г. В ЧАСТТА му по т. 5 във вр. с Приложение № 2, т. ***, с което на посочено основание „ЗУЕС“ е отказано предоставяне на възстановителна помощ за подпомагане възстановяването на жилище, засегнато от бедствие. С жалбата се иска отказът на Комисията да се отмени, поради липса на каквито и да било относими към него мотиви, както и по същество поради съществено противоречие на атакувания акт с целта на Закона за защита при бедствия (ЗЗБ) и Правилника за организацията и дейността на МКВПМС.

Ответникът по жалбата – Междуведомствена комисия за възстановяване и подпомагане при Министерски съвет на Република България, чрез процесуалния си представител ю.к. *** оспорва жалбата. По същество твърди, че ПОДМКВПМС не предвижда възможност за предоставяне на възстановителна помощ за подпомагане възстановяването на общи части в режим на етажна собственост. Моли съда да отхвърли жалбата.

Административен съд – ***, като обсъди доводите на страните и във връзка с представените по делото доказателства, намира следното:

По допустимостта:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в законоустановения срок и от лица, разполагащи с активна процесуална легитимация да оспорят административен акт, с който се засягат права и техни законни интереси. В обжалвания акт липсва указание пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва същия, следователно предвид правилото на чл. 140, ал. 1 от АПК срокът за обжалването му се удължава на два месеца. При подчиняването на проведената административна процедура отчасти на изискванията на ПОДМКВП, отчасти на правилата на АПК, при липса на прецизен

регламент в Правилника, както и яснота у компетентните да водят процедурата органи дори и да се приеме възражението на ответника, че тъй като в случая се касае за отказ, който съгласно чл. 31, т. 1 от ПОДМКВПМС, следва да бъде съобщен посредством оповестяване на решенията на Комисията чрез поставяне на видно място в сградата на Общината и на страницата на Общината в интернет без да бъде съобщаван на адресата посредством лично уведомяване от страна на Кмета на Общината, то предвид факта, че в решението, оповестено по посочения начин на 25.03.2013 г., липсва указание пред кой орган и в какъв срок същото може да бъде обжалвано, следва приложимост на нормата на чл. 140, ал. 1 от АПК. Следователно жалбата е подадена в 2-месечния срок. С тези доводи съдът отхвърля искането на процесуалния представител на ответника за оставяне на жалбата без разглеждане като недопустима в условието на чл. 159, т. 5 от АПК и прекратяване на производството по делото.

Не се споделят твърденията на ответника в настоящия спор, че решенията на МКВП към МС не подлежат на съдебен контрол. Видно от съдържанието на оспореното по съдебен ред решение на МКВПМС, същото съставлява волеизявление – изричен отказ да бъде предоставена възстановителна помощ за преодоляване последиците от бедствие. В това производство, съгласно изискванията на Закона за защита при бедствия (ЗЗБ) и ПОДМКВПМС, Комисията взема решение за отпускане на целевите средства от републиканския бюджет за предотвратяване на последиците от бедствия, като контролира целевото им разходване. Горното предполага, че обжалваното пред съд решение има белезите на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, поради което същият е допустимо да бъде подложен на съдебен контрол за законосъобразност. Доводи срещу тази позиция на представляващия административния орган се извличат директно от нормите на Конституцията на Република България, чиито разпоредби имат непосредствено действие и другите закони не могат да им противоречат (чл. 5, ал. 1 и 2). Съгласно чл. 56 от Конституцията на РБ всеки гражданин има право на защита, когато са нарушени или застрашени негови права или законни интереси. На свой ред разпоредбата на чл. 120, ал. 2 на Конституцията на РБ гласи, че гражданите и юридическите лица могат да обжалват всички административни актове, които ги засягат, освен изрично посочените в закона. Предвид ролята и значението на така цитираната обща клауза, както и съобразно практиката на Конституционния съд, тълкувал винаги ограничително изключването на съдебното обжалване на административните актове, уредено в чл. 120, ал. 2 от Конституцията, настоящият съд приема, че тъй като решенията на МКВП към МС не са изключени изрично от кръга на подлежащите на обжалване административни актове, същите подлежат на съдебен контрол за законосъобразност и за тях важат специалните правила на ЗЗБ, подзаконовите актове по

неговото прилагане, както и общите правила на АПК. Налице е и другата необходима предпоставка за приложение на общата клауза на чл. 120, ал. 2 от Конституцията, а именно, че у настоящия жалбоподател е налице интерес да обжалва решението на МКВП към МС, тъй като с това решение се засягат негови права и законни интереси.

По основателността на жалбата:

Административен съд – *** като взе предвид становищата на страните, представените по делото доказателства и извърши проверка за законосъобразност по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК на всички основания по чл. 146 от АПК, намира същата за основателна, като съображенията за този извод са следните:

От фактическа страна се установява, че след природно бедствие – земетресение, случило се на 22.05.2012 г. с епицентър на територията на област ***, Кметът на община *** в изпълнение на правомощията си по чл. 65, ал. 2, т. 1 и 3 от ЗЗБ, със заповед с № 821/22.05.2012 г. въвежда в изпълнение общинския план за защита при бедствия и обявява бедствено положение на територията на Общината. В 14-дневния срок по чл. 27, ал. 2 от ПОДМКВПМС Кметът на Община *** със заповед № 836/27.05.2012 г. сформира и назначава общинска комисия за установяване и оценка на вредите от бедствието със задача да създаде организация по сформирание на екипи от експерти и да извърши оценка на щетите на засегнатите от бедствието жилищни имоти на физически лица по населени места на територията на община ***. В комисията са включени представител на областното управление "Пожарна безопасност и защита на населението" на МВР и един експерт-оценител.

С молба вх. № 12/Д-154 от 23.05.2012 г. живущите в ***, *** на ул. *** в гр. ***, посредством управителя на етажната собственост, са поискали от Кмета на Община *** в сградата им да бъде изпратена Общинската комисия, която да извърши оглед и оценка на щетите, нанесени вследствие природното бедствие. Комисията, след направения оглед е установила че нанесените щети на сградата, възлизат на стойност 4 241,97 лв. (четири хиляди двеста четиридесет и един лев и 97 стотинки).

Видно от писмо с изх. № 102-07-363/07.02.2013 г. на 11 февруари 2013 г. е свикано заседание на МКВП към МС с определен дневен ред. Към писмото е приложен и доклад относно предоставянето на средства от републиканския бюджет за преодоляване на последиците от бедствия, изготвен от секретаря на Комисията в изпълнение на правомощията му по чл. 9, т. 3 от ПОДМКВПМС. В доклада се съдържат два проекта на решения във връзка с преодоляване на последиците от земетресението в област ***. Първото за утвърждаване на целево финансиране общо в размер на 32 737 967 лв., съгласно приложение № 1 и № 2, като конкретно относно преодоляване на последиците от земетресението и при наличие на необходимите за това предпоставки размерът на помощта във всеки отделен случай е предложено да бъде в размер на

70% от оценката на вредите, когато са на стойност до 10 000 лв., както и възстановителна помощ в размер на 10 000 лв. във всички случаи при експертни оценки над тази стойност. Вторият проект на решение съдържа предложение да се откаже целево финансиране, като конкретно относно вредите от земетресението се предлага в случаите на нанесени щети на общи части на етажна собственост, леки вреди, при които не се засяга конструкцията на сградата, с изключение на жилища на лица в неравностойно положение, да не се предоставят средства. И двата проекта, ведно с мотивите и предложенията към тях са приети от МКВПМС.

С решение, в частта му по т. 5 във вр. с приложение № 2, т. ***, взето по протокол № 1 от 11.02.2013 г. и във връзка с доклад на секретаря МКВП към МС, Комисията е отказала на етажната собственост на ***, ***, на ул. ***, предоставяне на възстановителна помощ за подпомагане възстановяването на сградата с посочено единствено и лаконично основание „ЗУЕС“.

При така установеното по фактите Административен съд – *** намира от правна страна следното:

Съдебната проверка на законосъобразността на оспорван индивидуален административен акт, съгласно разпоредбата на чл. 146 от АПК, не се ограничава само с основанията посочени от оспорващия, а обхваща установяване на компетентността на издателя на акта, спазване на законовите изисквания за форма на административния акт, провеждане на процедурата по издаването му в съответствие с установения процесуален ред, съобразяване на акта с материалноправните разпоредби както и с целта на приложимия закон.

Процесният административен акт – решение за отпускане на целеви средства под формата на възстановителна помощ е издаден от компетентния административен орган съгласно чл. 56, ал. 1, т. 4 от ЗЗБ. Съставът на МКВПМС е определен съобразно изискванията на чл. 54 от ЗЗБ.

Като индивидуален административен акт отказът, описан под № *** от Приложение № 2 към т. 5 от протокол на МКВП от 11.02.2013 г. не отговаря на изискуемата от АПК структура и форма. Актът, именуван решение, съдържа наименованието на издалия го орган, датиран е и подписан от Председателя на МКВПМС, като се приема, че съдържа и посочване, в списък (Приложение № 2), на адресата си посредством вписване на лицето – представляващо го, както е вписан и адрес на етажната собственост. Но отказът, предмет на оспорване не съдържа мотивна част. Препратката към ЗУЕС, не може да се приеме като мотиви. Не съществува правна възможност цял нормативен акт да е мотивна част за постановен позитивен или негативен индивидуален административен акт за търсещата административна защита страна. При отказ да се издаде искания от молителя административен акт с мотивите трябва да се отговори определено на искането на молителя, като в случай на отказ се посочват конкретните пречки и липсата на законни изисквания,

които не позволяват да бъде уважено искането му (решение № 46/17.07.1975 г. по адм. дело 46/75, III г.о. на ВС). В случая дори и при съобразяване с ТР № 16 от 31.03.1975 г., ОСГК на ВС не може да се приеме, че приложените към административната преписка мотиви и доклад са доводите, обосновавали постановения отказ, тъй като не е ясно въобще каква е относимостта на ЗУЕС, посочен така общо и неопределено, към постановения отказ. Общите мотиви са равни на липса на мотиви. Комисията в своята дейност е обвързана изцяло от разпоредбите на ЗЗБ и ПОДМКВПМС, но посочените, а и безспорно приложими нормативни актове, нито са упоменати, нито съобразени при произнасянето във връзка с искането за предоставяне на възстановителна помощ в процесния случай, както по отношение на неговата допустимост, така и относимо към неговата основателност. След като Комисията е обвързана от разпоредбите на посочените по-горе нормативни актове, да се препраща към ЗУЕС, а особено към ЗУЕС в цялост, е абсолютно незаконосъобразно. Неизлагането на мотиви, съставлява съществено нарушение на административно производствените правила и е основание за отмяна на административния акт. Мотивирането на административните актове е изискване за тяхната законосъобразност и необходимо условие за осъществявания контрол от страна на съда върху дейността на административния орган по издаването на акта.

На следващо място обжалваният административен акт не съдържа посочване и на фактическите и правни основания за издаването му. Това са конкретните факти, въз основа на които административният орган е счел, че са налице материалноправните предпоставки за упражняване на предоставената му от закона компетентност да уважи или не отправено до него искане. Съдебната инстанция по същество преценява законосъобразността на обжалвания административен акт на базата на съдържащите се в него фактически и правни основания за издаването му (чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК), като проверява дали те действително са се осъществили и ако са се осъществили, следват ли от тях по силата на правната норма, разпоредените правни последици, т.е. законосъобразността на административния акт се преценява, въз основа на фактите във връзка с правото, посочени в него, които съдът не може да допълва или заменя. В случая липсата на посочване на фактически и правни основания за издаване на отказ, мотивира съда да приеме, че оспорваният административен акт е незаконосъобразен на основание чл. 146, т. 2 и т. 3 от АПК, поради нарушаване изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК и чл. 35 от АПК. Нарушаването на посочените императивни изисквания на АПК за форма, пълната липса на мотиви, както и непосочването на фактическите и правни основания за издаването на акта в случая се явяват абсолютна предпоставка за неговата отмяна.

На основание изложеното, съдът намира, че е налице изцяло опорочена процедура по издаването на процесния административен акт в посочената му част - от момента на

подаване на заявлението до местната администрация до постановяване на обжалвания пред съда отказ. Тъй като предвид всички горни изводи не може да се приеме, че административният орган се е произнесъл по същество, а естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество от съда, тъй като отпускането на възстановителна помощ и определянето нейният размер са изцяло в компетентността на МКВПМС, преписката следва да се върне на МКВПМС за ново разглеждане и произнасяне, като процедурата следва да се съобрази първо с допустимостта на искането и след това с неговата основателност.

Мотивиран така и на основание чл. 172, ал. 2 във вр. с чл. 173, ал. 2, предл. 3 от АПК Административен съд – ***

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение на Междуведомствената комисия за възстановяване и подпомагане към Министерски съвет на Република България, взето по протокол № 1 от 11.02.2013 г. В ЧАСТТА му по т. 5 във вр. с Приложение № 2, т. ***, с което е отказано предоставяне на възстановителна помощ за подпомагане по отношение на етажната собственост на ***, ***, ул. *** в гр. ***, представлявана от С.А.Г., в качеството ѝ на управител.

ВРЪЩА делото като преписка на МКВПМС за ново произнасяне в частта ѝ, отнасяща се до етажната собственост на ***, ***, ул. *** в гр. ***, представлявана от С.А.Г., в качеството ѝ на управител, при съобразяване с указанията, дадени в мотивите на настоящото решение.

Решението ПОДЛЕЖИ на обжалване пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: